

Θεού



Θησαύρισμα γίνονται

τα νήπια.

Τα παιδιά.

Αυτά τα οποία γνωρίζουν να εμπιστεύονται.

Να αφήνονται στην αγάπη.

Να μην κρίνουν τις προθέσεις.

Πρωτ. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

«Εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον» (Ψαλμ. 8,3). Αυτή η φράση του ψαλμωδού αποτελεί ένα παράδοξο. Ένα μικρό παιδί δεν καταλαβαίνει τι σημαίνει Θεός. Δεν έχει την ωριμότητα να μιλήσει γι' Αυτόν. Αντιγράφει τους μεγάλους. Προσπαθεί να ανακαλύψει τον κόσμο «ου κατ' επίγνωσιν», αλλά με γνώμονα το ένστικτό του. Πώς λοιπόν μπορούμε να πάρουμε στα σοβαρά το ότι ένα παιδί δοξάζει τον Θεό, πέρα από μία συναισθηματική χαρά και αγαλλίαση την οποία νιώθουν όσοι πιστεύουν ή μία θυμηδία την οποία εκφράζουν όσοι, ιδίως στην εποχή μας, θεωρούν τέτοιες κινήσεις ανελεύθερες, αφού, κατά τη γνώμη τους, η σχέση του ανθρώπου με τον Θεό θα πρέπει να αναπτυχθεί μετά την ενηλικίωση για να είναι ελεύθερη, διότι μέχρι τότε είναι κατευθυνόμενη και ίσως και

καταπιεστική;

Παρόλα αυτά «εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον». Η χάρις του Θεού είναι ένας παράγοντας τον οποίο δε λαμβάνουν υπόψιν όσοι βλέπουν τη ζωή με γνώμονα μόνο τον ορθολογισμό και το ένστικτο. Ο Θεός αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους. Υπάρχουν πάντα και κάποιοι οι οποίοι είναι πιο δεκτικοί στη χάρη του. Στην κοινωνία των καρδιών τους μαζί Του. Είναι αυτοί που γίνονται «το ιερόν θησαύρισμα της δόξης» του. Είναι αυτοί στους οποίους η δόξα του Θεού θησαυρίζεται, εγκαθίσταται ως πολύτιμος θησαυρός και αποτελούν οι ίδιοι, με όλη τους την ύπαρξη, το θεϊκό κόσμημα. Την ομορφιά που ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο. Τη χαρά, την οποία ο Θεός μοιράζεται. Το νόημα που Εκείνος δίνει στη ζωή. Να είσαι παιδί Του. Και να αντανakλάται ο θησαυρός αυτός στη σχέση με τους άλλους. Να γίνεται ο άνθρωπος ναός, κατοικητήριο του Θεού και να μοιράζει Θεός. Να διψά ο ίδιος και να ξεδιψά τους άλλους.

Θησαύρισμα γίνονται τα νήπια. Τα παιδιά. Αυτά τα οποία γνωρίζουν να εμπιστεύονται. Να αφήνονται στην αγάπη. Να μην κρίνουν τις προθέσεις. Να μην αρνούνται τη ζωή που τους δίνεται, αλλά να αγκιστρώνονται σ' αυτήν, διότι η καρδιά τους δεν έχει μάθει το θέλημα. Το συμφέρον. Την δύναμη του «εγώ». Διότι στα παιδιά η αθωότητα εκφράζεται με την απουσία επίγνωσης ότι «πρέπει». Στα παιδιά υπάρχει η χαρά του λίγου. Λίγη αγάπη. Λίγη προσοχή. Ικανοποίηση των λίγων αληθινών αναγκών της και ανήκουν για πάντα σ' αυτόν που προσφέρει. Στους γονείς τους. Στον Πατέρα όλων των ανθρώπων και δημιουργό του κόσμου που είναι ο Θεός.

Αυτό έγινε η Υπεραγία Θεοτόκος. Εισερχόμενη στον ναό του Θεού γίνεται αποδεκτή από τον αρχιερέα Ζαχαρία μετά λαμπάδων, διότι ο Θεός πληροφορεί ότι αυτή είναι το θησαύρισμά Του. Διότι στο πρόσωπό της αντανakλάται η χάρις. Και την αφήνουν οι γονείς της, ο Ιωακείμ και η Άννα, στον ναό και στον Θεό, όχι διότι αυτοί δεν μπορούν να την μεγαλώσουν, αλλά διότι αισθάνονται ότι αυτός ο θησαυρός δεν τους ανήκει πλέον. Είναι του Θεού και σ' Εκείνον πρέπει να επιστραφεί. Είναι οι γεννήτορές της, αλλά εκείνη θα γεννήσει τον Καινοποιούντα όλο το ανθρώπινο γένος. Αυτόν που θα αναγεννήσει την ύπαρξή μας από τον θάνατο. Έτσι, οι γονείς νιώθουν ότι αυτό το παιδί έχει κληθεί για μια άλλη αποστολή. Δε θα είναι πλέον το παιδί τους, αλλά αυτή που θα δοξάσει στον Θεό όλο το ανθρώπινο γένος. Και γι' αυτό ό,τι της έμαθαν γίνεται προσευχή. Γίνεται κοινωνία Θεού. Γίνεται εμπιστοσύνη στο θέλημά Του. Και οι ίδιοι οι γονείς πρόωρα αποσύρονται από τη ζωή της. Διότι νιώθουν ότι η χαρά που έλαβαν με τη γέννησή της δεν μπορεί να εγκλωβιστεί στη σχέση ούτε καν της οικογένειας. Θα γίνει χαρά του σύμπαντος κόσμου. Έτσι είναι η αγάπη αυτών που πιστεύουν αληθινά στον

Θεό. Ανοιχτή προς όλους. Έτοιμη να αφήσει στην άκρη ακόμη και ό,τι νοηματοδοτεί τις ανθρώπινες σχέσεις. Την κτητικότητα. Το «μου ανήκει». Το «είναι δικό μου».

«Εκ στόματος νηπίων και θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον». Η είσοδος της Παναγίας στον ναό του Θεού προκαταγγέλλει τοις πάσι τον Χριστόν διότι γίνεται μία συνεχής δοξολογία του ονόματος του Θεού. Στο πρόσωπό της η χάρις του Θεού δίνει τον αγιασμό όχι μόνο στην ηλικία των τριών χρόνων, αλλά πάσας τας ημέρας της. Διότι στο ναό θα εργαστεί, για να περάσει από τη σχέση της αθωότητας και του λίγου, στη σχέση του παντός. Θα δοθεί ολοκληρωτικά στον Υιό του Θεού και θα προσφερθεί για την εναθρώπησή Του. Στο χέρι μας είναι να αφήσουμε κατά μέρος τον ορθολογισμό και να εμπιστευθούμε όχι γιατί «πρέπει», αλλά γιατί αφηνόμαστε στην αγάπη και την χάρη του τον Θεό και το θέλημά του για τον καθένα μας. Να γίνουμε κι εμείς δια των μυστηρίων, της ζωής της Εκκλησίας και της αγάπης, θησαύρισμά Του. Έστω κι αν το μέταλλό μας αμαυρώνεται από τα μικρότερα και μεγαλύτερα πάθη της ζωής μας. Λίγη δίψα γι' Αυτόν χρειάζεται και Εκείνος θα μας καθαρίζει από παντός ρύπου. Για να ξεδιψούμε κι εμείς και να βοηθούμε κι άλλους να ξεδιψούν κοντά μας. Με την δοξολογία και ευχαριστία διότι μπορούμε να νιώσουμε το λίγο από την αγάπη Του. Και τον αγώνα εν τω ναώ της δόξης Του να αφηνόμαστε ολοένα και περισσότερο στο παν της αγάπης Του. Με το να γινόμαστε παιδιά, συγχωρώντας κι αγαπώντας.

Πηγή: synodoiporia.gr